

De viure en un carrer de Roses a trobar l'empara dels serveis socials

Després d'un llarg període sense llar, un rosinc de 56 anys ha rebut el suport de l'administració per poder seguir allotjat en una habitació d'un local municipal

Cada vespre, a les 8, Javi Moreno de la Rosa s'acomodava com podia en una rampa que hi ha a l'entrada de la Casa del Mar de Roses, i es llevava a les 6 del matí, quan arribaven les dones del servei de neteja, «per no molestar-les». Així, durant un any i set mesos. Diu que poca gent sabia que estava allà, perquè intentava passar desapercebut. Ara ja no viu al carrer, sinó en un local provisional i confia que mai més tornarà a ser un sense sostre.

Javi Moreno de la Rosa té 56 anys i ha experimentat la duresa de viure al carrer, sense un sostre per aixoplugar-se, durant un any i set mesos que se li van fer eters. El 30 d'abril del 2019, ell i la seva mare van ser desnonats del pis en què residien, de renda antiga, al carrer Major de Roses, i reconeix que des d'aleshores la seva vida ha estat un suplici constant. Explica que la seva mare es va poder allotjar en una pensió, primer, i després va poder anar a viure amb un fill, amb el qual Javi Moreno diu que no té relació.

Aquest rosinc comenta, a grans trets, com ha estat l'odissea de ser un sense sostre: tres cops li van robar el carro on carregava les seves pertinences, ha estat agredit en diverses ocasions i, una vegada, la Policia Local el va fer marxar del lloc on dormia a causa d'unes queixes veïnals. No oblida una nit en què uns joves van començar a llançar-li ampolles de vidre i llaunes quan estava estirat al porxo de la Casa del Mar, l'espai del carrer que va triar per arrecerar-se durant aquest període sense llar.

La seva vida va fer un tomb fa cinc mesos, com relata ell mateix: l'assistenta social de Roses va aconseguir-li un allotjament en un local on el servei d'ambulància havia fet guàrdies i, aquest temps, s'ha sentit content de poder tenir un sostre i de sortir-se'n per si sol «fent de manetes, pujant i baixant mobles a qui podia ajudar o anant a buscar ferralla a canvi de quatre duros».

Aquest 6 de maig passat, es trobava a la porta de Serveis Socials, a tocar el porxo on tantes nits havia passat a

la intempèrie. L'havien citat per intentar solucionar la seva situació, ja que, segons diu, va rebre la comunicació que havia de tornar-la clau del «local de les ambulàncies». «M'han dit que com que s'acaba l'estat d'alarma ja no puc viure més, allà», es resignava. El va acompanyar una representació de membres de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), que hi van voler ser presents per donar-li suport. Quan el van cridar per entrar a l'oficina dels Serveis Socials, no amagava els nervis: «Si em diuen que he de marxar de Roses per anar a Girona a una casa per a persones sense llar, o si he de tornar al carrer, moriré d'una depressió».

Va entrar sol a la cita amb l'assistenta social, i quan en va sortir, al cap de pocs minuts, somreia... «M'han dit que puc continuar vivint al local de les ambulàncies». Va assegurar als representants de la PAH que no desistirà de continuar buscant feina, i experiència no li'n falta: parla quatre idiomes, ha fet de pescador, de guia turístic, de recepcionista d'hotel i de manobre. També va expressar paraules d'agraïment per a aquelles persones que mentre va viure al carrer li van proporcionar aliments o roba d'abric.

Font del document:

https://www.emporda.info/comarca/2021/05/11/viure-al-carrer-trobar-laposempara/495316.html?utm_source=rss